

СЛУЖБА БЕЗПЕКИ УКРАЇНИ

Головне слідче управління

вул. Володимирська, 33, м. Київ, 01601, факс (044) 279-66-31, тел. (044) 255-84-88

www.ssu.gov.ua e-mail: san@ssu.gov.ua Код ЄДРПОУ 00034074

ПОВІДОМЛЕННЯ

про підозру

місто Київ

«26» листопада 2024 року

Старший слідчий в ОВС 2 відділу 3 управління досудового розслідування Головного слідчого управління Служби безпеки України майор юстиції Степанов Антон Андрійович, розглянувши матеріали кримінального провадження, внесеного до Єдиного реєстру досудових розслідувань за № 42022000000000388 від 25.03.2022 за ознаками кримінальних правопорушень, передбачених ч. ч. 2, 3 ст. 110, ст. 436, ч. 3 ст. 436-2, ч. 5 ст. 27 ч. 2 ст. 437 КК України та встановивши наявність достатніх доказів для повідомлення особі про підозру у вчиненні кримінального правопорушення, керуючись ст. ст. 36, 40, 42, 276, 277, 278 КПК України, –

ПОВІДОМИВ:

Пономарьову Георгію Васильовичу, 19.02.1952 року народження, громадянину Російської Федерації, уродженцю м. Караганда Республіка Казахстан, який зареєстрований за адресою: Російська Федерації, м. Москва, вул. Кантемирівська, буд. 18, корп. 2, кв. 299,

про те, що він підозрюється у вчиненні кримінального правопорушення (злочину), передбаченого:

- ч. 5 ст. 27 ч. 3 ст. 110 КК України, тобто у пособництві у вчиненні умисних дій з метою зміни меж території або державного кордону України, на порушення порядку, встановленого Конституцією України, за попередньою змовою групою осіб, які призвели до інших тяжких наслідків.

Фактичні обставини кримінального правопорушення у вчиненні якого підозрюється Пономарьов Г.В.

24 жовтня 1945 року набув чинності Статут Організації Об'єднаних Націй, підписаний 26 червня 1945 року, яким фактично створено Організацію Об'єднаних Націй (далі – ООН).

До складу ООН входять Україна, Російська Федерація (далі – РФ) та ще 49 країн-засновниць, а також інші країни світу.

Відповідно до частини 4 статті 2 Статуту ООН, усі Члени вказаної організації утримуються в своїх міжнародних відносинах від погрози силою або її застосування як проти територіальної недоторканності або політичної незалежності будь-якої держави, так і будь-яким іншим чином, несумісним із Цілями Об'єднаних Націй.

Декларацією Генеральної Асамблеї ООН № 36/103 від 9 грудня 1981 року про недопустимість інтервенції та втручання у внутрішні справи держав та резолюціями: № 2131 (XX) від 21 грудня 1965 року, що містить Декларацію про неприпустимість втручання у внутрішні справи держав та про захист їх незалежності та суверенітету; № 2625 (XXV) від 24 жовтня 1970 року, що містить Декларацію про принципи міжнародного права, що стосуються дружніх відносин і співробітництва між державами відповідно до Статуту ООН; № 2734 (XXV) від 16 грудня 1970 року, що містить Декларацію про зміцнення міжнародної безпеки, та № 3314 (XXIX) від 14 грудня 1974 року, що містить Визначення агресії, – установлено, що жодна з держав не має права здійснювати інтервенцію чи втручання у будь-якій формі або з будь-якої причини у внутрішні та зовнішні справи інших держав. Цими ж міжнародними документами закріплено обов'язок держав: утримуватися від озброєної інтервенції, підривної діяльності, військової окупації, здійснення сприяння, заохочення чи підтримки сепаратистської діяльності; не допускати на власній території навчання, фінансування та вербовки найманців чи засилання таких найманців на територію іншої держави.

Крім того, у статтях 1-5 Резолюції Генеральної Асамблеї ООН від 14 грудня 1974 року № 3314 (XXIX) серед іншого визначено, що ознаками агресії є застосування збройної сили державою проти суверенітету, територіальної недоторканності чи політичної незалежності іншої держави, застосування збройної сили державою в порушення Статуту ООН.

Будь-яке з наступних діянь, незалежно від оголошення війни, кваліфікується як акт агресії:

- вторгнення або напад збройних сил держави на територію іншої держави або будь-яка військова окупація, який би тимчасовий характер вона не мала, яка є результатом такого вторгнення або нападу, або будь-яка анексія із застосуванням сили території іншої держави або частини її;
- бомбардування збройними силами держави території іншої держави або застосування будь-якої зброї державою проти території іншої держави;
- блокада портів або берегів держави збройними силами іншої держави;
- напад збройними силами держави на сухопутні, морські або повітряні сили, або морські та повітряні флоти іншої держави;
- застосування збройних сил однієї держави, що знаходяться на території іншої держави за угодою з приймаючою державою, у порушення умов, передбачених в угоді, або будь-яке продовження їх перебування на такій території після припинення дії угоди;

- дія держави, яка дозволяє, щоб її територія, яку вона надала в розпорядження іншої держави, використовувалася цією іншою державою для здійснення акту агресії проти третьої держави;

- засилання державою або від імені держави збройних банд, груп, іррегулярних сил або найманців, які здійснюють акти застосування збройної сили проти іншої держави, які мають настільки серйозний характер, що це є рівносильним наведеним вище актам, або її значна участь у них.

Крім того, принципи суверенної рівності, поваги прав, притаманних суверенітету, незастосування сили чи погрози силою, непорушності кордонів, територіальної цілісності держав, мирного врегулювання спорів та невтручання у внутрішні справи держав були закріплені також у Заключному акті Наради з безпеки та співробітництва в Європі від 1 серпня 1975 року, який підписаний СРСР, правонаступником якого є Російська Федерація.

У преамбулі Декларації про державний суверенітет України від 16 липня 1990 року (далі – Декларація) вказано, що Верховна Рада Української Радянської Соціалістичної Республіки проголошує державний суверенітет України як верховенство, самостійність, повноту і неподільність влади Республіки в межах її території та незалежність і рівноправність у зовнішніх зносинах.

Відповідно до розділу V Декларації, територія України в існуючих кордонах є недоторканною і не може бути змінена та використана без її згоди.

Незалежність України визнали держави світу, серед яких і РФ.

Згідно з пунктами 1, 2 Меморандуму про гарантії безпеки у зв'язку з приєднанням України до Договору про нерозповсюдження ядерної зброї від 5 грудня 1994 року РФ, Сполучене Королівство Великої Британії та Північної Ірландії і Сполучені Штати Америки підтвердили Україні своє зобов'язання згідно з принципами Заключного акта ради з безпеки та співробітництва в Європі від 1 серпня 1975 року поважати незалежність і суверенітет та існуючі кордони України, зобов'язалися утримуватися від загрози силою чи її використання проти територіальної цілісності чи політичної незалежності України, і що ніяка їхня зброя ніколи не буде використовуватися проти України, крім цілей самооборони, або будь-яким іншим чином згідно зі Статутом ООН.

Відповідно до пунктів 3, 8 Меморандуму про підтримку миру та стабільності в Співдружності Незалежних Держав від 10 лютого 1995 року, що укладений між державами СНД, серед яких є Україна та Російська Федерація, держави підтвердили непорушність існуючих кордонів один одного та зобов'язалися виступати проти будь-яких дій, що підривають їхню непорушність, а також вирішувати усі суперечки, що виникають з питань кордонів і територій, тільки мирними засобами. Держави також зобов'язалися не підтримувати на території інших держав-учасниць сепаратистські рухи, а також сепаратистські режими, якщо такі виникнуть; не встановлювати з ними політичних, економічних та інших зв'язків; не допускати використання ними територій і комунікацій держав-учасниць Співдружності; не надавати їм економічної, фінансової, військової та іншої допомоги.

31 травня 1997 року Україна та Російська Федерація уклали Договір про дружбу, співробітництво і партнерство між Україною і Російською Федерацією (ратифікований Законом України від 14 січня 1998 року №13/98-ВР та Федеральним Законом Російської Федерації від 2 березня 1999 року № 42-ФЗ). Відповідно до статей 2, 3 зазначеного Договору, Російська Федерація зобов'язалася поважати територіальну цілісність України, підтвердила непорушність існуючих між ними кордонів та зобов'язалася будувати відносини одна з одною на основі принципів взаємної поваги, суверенної рівності, територіальної цілісності, непорушності кордонів, мирного врегулювання спорів, незастосування сили або погрози силою, у тому числі економічні та інші способи тиску, права народів вільно розпоряджатися своєю долею, невтручання у внутрішні справи, додержання прав людини та основних свобод, співробітництва між державами, сумлінного виконання взятих міжнародних зобов'язань, а також інших загальновизнаних норм міжнародного права.

Відповідно до опису і карти державного кордону, які є додатками до Договору між Україною та Російською Федерацією про українсько-російський державний кордон від 28 січня 2003 року (ратифікований РФ 22 квітня 2004 року), територія Автономної Республіки Крим (далі – АР Крим), м. Севастополя, Донецької, Луганської, Запорізької і Херсонської областей відноситься до території України.

Статтями 1, 2 Конституції України визначено, що Україна є суверенною і незалежною, демократичною, соціальною, правовою державою. Суверенітет України поширюється на всю її територію, яка в межах існуючого кордону є цілісною і недоторканною.

Статтею 73 Конституції України закріплено, що виключно всеукраїнським референдумом вирішуються питання про зміну території України.

Відповідно до Резолюції 3314 (XXIX) Генеральної Асамблеї ООН від 14 грудня 1974 року агресією є застосування збройної сили державою проти суверенітету, територіальної недоторканності або політичної незалежності іншої держави чи будь-яким іншим чином, несумісним із Статутом ООН.

У той же час, зовнішньополітична діяльність України спрямована на забезпечення її національних інтересів і безпеки шляхом підтримання мирного і взаємовигідного співробітництва з членами міжнародного співтовариства за загальновизнаними принципами і нормами міжнародного права (стаття 18 Конституції України).

Одним із таких принципів є відмова від війни як засобу вирішення спірних питань міжнародної політики. Україна, як й інші держави – учасники відповідних міжнародних угод, засуджує звернення до війни як засобу врегулювання міжнародних суперечок і відмовляється у своїх взаємовідносинах з іншими державами від війни як знаряддя національної політики (Договір про відмову від війни як знаряддя національної політики («Пакт Бріана - Келлога») від 27.08.1928, СРСР приєднався до Договору 24.07.1928).

Упродовж 2013 року у зв'язку з демократичними процесами, які відбувалися на території України, у представників влади Російської Федерації

(далі – РФ) та службових осіб з числа керівництва Збройних Сил Російської Федерації (далі – ЗС РФ), досудове розслідування та судовий розгляд щодо яких здійснюється в інших кримінальних провадженнях, виник злочинний умисел на планування на вчинення протиправних дій, спрямованих на порушення суверенітету і територіальної цілісності України, зміну меж території та державного кордону України на порушення порядку, встановленого Конституцією України ведення та розв'язування агресивної війни проти України.

Мотивами зазначеного умислу стали євроінтеграційний курс розвитку України, підготовка до підписання Угоди про асоціацію між Україною та Європейським Союзом, Європейським Співтовариством з атомної енергії та їхніми державами-членами, які були розцінені представниками влади і ЗС РФ як безпосередня загроза економічним та геополітичним інтересам РФ, що сприятиме втраті впливу над політичними процесами в Україні та позбавить контролю над її економічною діяльністю, призведе до поглиблення співпраці України з Організацією Північноатлантичного договору з метою досягнення критеріїв, необхідних для набуття членства у цій організації та можливої денонсації угод щодо тимчасового розташування Чорноморського флоту РФ (далі – ЧФ РФ) на території України – в АР Крим та м. Севастополі.

Свою злочинну мету співучасники з числа представників влади та ЗС РФ вирішили досягти шляхом розв'язання та ведення агресивної війни проти України з використанням підпорядкованих підрозділів і військовослужбовців ЗС РФ, у тому числі дислокованих на підставі міжнародних угод на території АР Крим і м. Севастополя, а також залучення до виконання злочинного плану інших осіб, у тому числі громадян України та РФ, створення і фінансування не передбачених законом збройних формувань та вчинення інших злочинів.

При цьому вони усвідомлювали, що такі протиправні дії призведуть до порушення суверенітету і територіальної цілісності України, незаконної зміни меж її території та державного кордону, заподіяння значних матеріальних збитків та інших тяжких наслідків, передбачали і прагнули їх настання.

З метою реалізації вказаного умислу впродовж 2013 року на території РФ службові особи Генерального штабу Збройних Сил Російської Федерації, на виконання наказів та під безпосереднім керівництвом представників влади та службових осіб ЗС РФ, досудове розслідування та судовий розгляд щодо яких здійснюється в інших кримінальних провадженнях, розробили злочинний план, яким передбачалося досягнення військово-політичних цілей РФ, які, на думку співучасників, були прямо пов'язані з необхідністю незаконної окупації та подальшої анексії АР Крим, м. Севастополя та південно-східних регіонів України та, поряд із застосуванням політичних, дипломатичних, економічних та інформаційних та релігійних заходів, використання протестного потенціалу населення південно-східних регіонів України для організації сепаратистських референдумів, спрямованих на порушення територіальної цілісності України.

Ураховуючи, що територія АР Крим та м. Севастополя мала найбільше військово-стратегічне значення для представників влади та ЗС РФ серед інших

територій України, які були об'єктом їх злочинного посягання, а також те, що на вказаній території дислокувалися підрозділи Чорноморського флоту Російської Федерації (далі – ЧФ РФ), це сприяло найбільш прихованому використанню регулярних військ ЗС РФ поряд з іншими елементами гібридної війни, а тому ведення гібридної війни проти України співучасники злочинного плану вирішили розпочати на території півострова Крим.

Для ефективної реалізації плану вирішено залучити військовослужбовців ЗС РФ, співробітників інших силових відомств РФ, представників влади, інших громадян РФ та України. Крім того, з цією ж метою, представниками влади РФ створено та озброєно іррегулярні незаконні збройні формування, озброєні банди та групи найманців, культурні та релігійні діячі, якими керували офіцери спецслужб і ЗС РФ.

Так, починаючи з 20 лютого 2014 року для реалізації вищезазначеного умислу, з метою блокування та захоплення адміністративних будівель і ключових об'єктів військової та цивільної інфраструктури для забезпечення військової окупації та подальшої анексії РФ території АР Крим і м. Севастополя, на територію суверенної держави Україна, а саме АР Крим і м. Севастополь, здійснено вторгнення військовим, морським та повітряним транспортом окремих підрозділів ЗС РФ.

У подальшому, військовослужбовцями ЗС РФ здійснено захоплення будівель центральних органів влади АР Крим та встановлено контроль над їхньою діяльністю з метою забезпечення прийняття вигідних та необхідних для РФ рішень. Крім того здійснено блокування автошляхів, захоплення аеропортів та транспортних підприємств, військових частин Збройних Сил України (далі – ЗС України), пошкодження та знищення військового майна, що має важливе оборонне значення для України.

Відтак всупереч міжнародному правопорядку, з нехтуванням державного суверенітету та територіальної цілісності України, починаючи з 20 лютого 2014 року, представниками влади РФ і службовими особами ЗС РФ розпочато збройне вторгнення регулярних військ РФ на територію України з метою зміни меж території та державного кордону України, на порушення порядку, встановленого Конституцією України, та військової окупації території АР Крим і м. Севастополя.

Також представниками влади і ЗС РФ вчинялися дії щодо зміни меж території та державного кордону України на іншій території України.

Так, вказаними особами у березні-квітні 2014 року організовувалися та проводилися антиурядові протестні акції, найбільш масові з яких – у Луганській, Донецькій, Харківській, Дніпропетровській, Запорізькій, Миколаївській, Херсонській та Одеській областях з метою поширення сепаратистських проросійських гасел та здійснення силового захоплення адміністративних будівель органів державної влади для послідувочої організації незаконних референдумів, спрямованих на порушення територіальної цілісності України.

З метою гарантованого досягнення указаних цілей та створення видимості того, що в Україні триває внутрішній конфлікт, представники влади та ЗС РФ

вирішили створити на її території терористичні організації, які поряд із основною функцією – здійснення терористичної діяльності, створювали враження діяльності в межах Донецької та Луганської областей опозиційних сил, які нібито від імені та за цілковитої підтримки місцевого населення відстоюють їх право на самовизначення та незалежність, що прямо суперечить Конституції України та нормам міжнародного права.

Так, під безпосереднім керівництвом та контролем невстановлених на цей час представників влади та ЗС РФ, 7 квітня 2014 року на території Донецької області України створено терористичну організацію «Донецька народна республіка» (далі – «ДНР»), а 27 квітня 2014 року на території Луганської області України – терористичну організацію «Луганська народна республіка» (далі – «ЛНР»), у складі яких утворені незаконні збройні формування, які функціонують і по теперішній час.

Контроль та координація діяльності цих терористичних організацій, як і їх фінансове та матеріальне забезпечення, у тому числі зброєю, боєприпасами, військовою технікою, здійснюється представниками влади та ЗС РФ.

Основними завданнями учасників указаних терористичних організацій є насильницьке повалення конституційного ладу, захоплення державної влади в Україні, зміна меж території та державного кордону України на порушення порядку, встановленого Конституцією України, шляхом застосування зброї, вчинення терористичних актів – здійснення вибухів, підпалів та інших дій, які створюють небезпеку для життя та здоров'я людини, загрозу заподіяння значної майнової шкоди та настання інших тяжких наслідків.

Незаконні збройні формування терористичних організацій «ДНР» і «ЛНР», іррегулярні збройні формування РФ та військовослужбовці ЗС РФ чинять збройний опір Україні у відновленні територіальної цілісності та забезпеченні правопорядку, при цьому учасники політичного блоку вказаних терористичних організацій, за підтримки та сприяння представників влади РФ під виглядом органів державної влади, створили окупаційні адміністрації Російської Федерації, які забезпечують подальшу окупацію та здійснюють управління вказаними територіями на місцевому рівні.

Оскільки окупація АР Крим і м. Севастополя, частини Донецької і Луганської областей України не принесла бажаних результатів у вигляді встановлення впливу над політичними та економічними процесами в Україні, відмови від співпраці України з Організацією Північноатлантичного договору з метою досягнення критеріїв, необхідних для набуття членства у цій організації, та відмови від євроінтеграційного курсу розвитку країни, Президентом РФ Путіним В.В. та іншими представниками влади та ЗС РФ, вирішено перейти до наступного етапу збройної агресії проти України, розв'язаної ще з лютого 2014 року, а саме до повномасштабного вторгнення на територію України із застосуванням ЗС та інших військових формувань РФ.

З листопада 2021 року представники влади та ЗС РФ, з метою підготовки до повномасштабного нападу на Україну, організували перекидання підрозділів ЗС та інших військових формувань РФ до кордонів України, що пояснювалося

запланованими спільними російсько-білоруськими навчаннями «Союзна рішучість-2022», які розпочалися 10 лютого 2022 року.

Станом на 8 лютого 2022 року вздовж усього кордону з Україною з боку РФ, Республіки Білорусь та тимчасово окупованих територій України зосереджено 140 тис. військових РФ, включаючи повітряний та морський компонент.

З метою створення приводів для ескалації воєнного конфлікту і здійснення спроби виправдання своєї агресії перед громадянами РФ та світовою спільнотою, представниками влади та ЗС РФ розроблено окремий план, який передбачав вчинення дій, спрямованих на введення в оману і залякування громадян РФ та мешканців тимчасово окупованих територій України, а також вчинення провокацій, які полягали в імітації нападів і вогневих ударів, вчинених нібито підрозділами ЗС України по території РФ та тимчасово окупованим територіям України.

Одночасно із зазначеним передбачалося визнання керівництвом РФ «ДНР» і «ЛНР» незалежними державами та отримання від них звернення з запитом про надання військової підтримки, яка викликана нібито агресією ЗС України.

На виконання зазначених намірів, 15 лютого 2022 року Державна дума РФ звернулася до Президента РФ з проханням визнати незалежність «самопроголошених Донецької та Луганської народних республік».

18 лютого 2022 року керівниками російських окупаційних адміністрацій на тимчасово окупованих територіях Донецької та Луганської областей повідомлено про проведення евакуації місцевого населення тимчасово окупованих територій України до Ростовської області, що пояснювалося вигаданими застереженнями про те, що ЗС України мають намір атакувати тимчасово окуповані території та здійснити їх силове повернення під контроль України.

19 лютого 2022 року вказаними особами було оголошено так звану загальну мобілізацію жителів тимчасово окупованих територій Донецької та Луганської областей.

21 лютого 2022 року керівники російських окупаційних адміністрацій на тимчасово окупованих територіях Донецької та Луганської областей звернулися до Президента РФ з проханням визнати незалежність так званих Донецької та Луганської народних республік.

В цей же день, Президент РФ Путін В.В. скликав позачергове засідання Ради безпеки РФ, де обговорено питання щодо доцільності визнання незалежності Донецької та Луганської народних республік.

Службові особи з числа вищого керівництва РФ, які входять до складу Ради безпеки РФ, публічно підтримали звернення Державної думи РФ та заявили про необхідність визнання Президентом РФ незалежності «ДНР» та «ЛНР».

Цього ж дня Президент РФ Путін В.В. підписав указ про визнання незалежності Донецької народної республіки та Луганської народної республіки.

22 лютого 2022 року Президент РФ Путін В.В. підписав з керівниками російських окупаційних адміністрацій на тимчасово окупованих територіях Донецької та Луганської областей договори про дружбу, співробітництво та

взаємну допомогу, які в той же день ратифіковані Державною думою та Радою Федерації Федеральних Зборів РФ.

В цей же день Президент РФ Путін В.В., реалізуючи злочинний план, з метою надання видимості законності дій по нападу на Україну, направив до Ради Федерації РФ звернення про використання ЗС РФ за межами РФ, яке було задоволено.

23 лютого 2022 року керівники російських окупаційних адміністрацій на тимчасово окупованих територіях Донецької та Луганської областей звернулися до Президента РФ з проханням надати допомогу у відбитті надуманої ними воєнної агресії «українського режиму щодо населення» так званих Донецької та Луганської народних республік.

24 лютого 2022 року о 5 годині Президент РФ Путін В.В. оголосив про проведення спеціальної військової операції в Україні, а фактично – широкомасштабне вторгнення з декількох напрямків із застосуванням різних видів і родів ЗС та інших військових формувань РФ.

В подальшому, цього ж дня, ЗС РФ, які діяли за наказом представників влади та ЗС РФ, віроломно здійснено пуск крилатих та балістичних ракет по аеродромам, військовим штабам і складам ЗС України, а також підрозділами ЗС та інших військових формувань РФ здійснено широкомасштабне вторгнення на територію суверенної держави Україна.

З того моменту сили оборони України здійснюють збройну відсіч вздовж всієї лінії фронту.

Факт широкомасштабного збройного вторгнення на територію України 24.02.2022 не приховувався владою РФ, а також встановлений рішеннями міжнародних організацій, зокрема резолюцією Генеральної асамблеї ООН ES-11/1 від 02.03.2022 «Про агресію проти України», п.п. 1, 3 Висновку 300(2022) Парламентської Асамблеї Ради Європи «Наслідки агресії Російської Федерації проти України», п.п. 17, 18 Наказу Міжнародного Суду ООН від 16.03.2022 за клопотанням про вжиття тимчасових заходів у справі «Звинувачення в геноциді відповідно до Конвенції про запобігання злочину геноциду та покарання за нього» (Україна проти РФ) та ін.)).

Для приховування збройного вторгнення на територію України та подальшого виправдання своїх дій вказаними особами - співучасниками злочину було прийнято рішення щодо організації та проведення незаконних референдумів на шкоду державному суверенітету, територіальній цілісності та недоторканості України.

27.09.2022 на окупованій Російською Федерацією території України та на виборчих дільницях на території РФ та тимчасово окупованій території АР Крим представниками влади та ЗС РФ, діючими з метою виконання завдань з реалізації спільного злочинного плану щодо порушення територіальної цілісності України шляхом окупації та подальшої анексії вказаних територій, з метою зміни меж території та державного кордону України на порушення порядку, встановленого Конституцією України, всупереч вимог Міжнародного пакту про громадянські і політичні права 1966 року, Міжнародного пакту про економічні, соціальні і

культурні права 1966 року, Декларації про принципи міжнародного права 1970 року, організовано та проведено незаконний референдум щодо виходу Запорізької, Донецької, Луганської, Херсонської областей зі складу України та приєднання до РФ, за сфальсифікованими результатами якого проголосувала переважна більшість.

Крім того, військово-політичне керівництво Російської Федерації, розуміючи, що однією з необхідних складових підготовки та ведення агресивної війни, окупації території України є наявність суспільної підтримки з боку населення Російської Федерації, формування відношення до війни проти України та анексії території України як справедливої та необхідної для забезпечення безпеки Російської Федерації, її населення та російськомовної частини населення України, формування прихильного ставлення частини населення України до Російської Федерації тощо, вирішило залучити представників засобів масової інформації, відомих осіб з числа теле- та радіоведучих, музикантів, співаків, акторів, артистів, представників релігійних організацій тощо, які мають вплив на суспільну думку для реалізації свого плану з підготовки та ведення агресивної війни.

З цією метою військово-політичним керівництвом Російської Федерації було визначене коло осіб, здатних впливати на суспільну думку та які погодились здійснювати діяльність щодо формування суспільної підтримки розв'язування та ведення агресивної війни з боку населення Російської Федерації, і залучено їх до реалізації загального злочинного плану з підготовки та ведення агресивної війни.

Для реалізації цього плану використовувалась широка мережа підконтрольних уряду та окремим особам, пов'язаних з військово-політичним керівництвом засобів масової інформації.

У подальшому представниками засобів масової інформації, відомими особами з числа теле- та радіоведучих, музикантів, співаків, акторів, артистів тощо, які мають вплив на суспільну думку, які брали участь у змові, спрямованій на підготовку, розв'язування агресивної війни, розпочалася цілеспрямована, узгоджена, сформована військово-політичним керівництвом РФ інформаційна діяльність з формування негативної суспільної думки відносно України як самостійної держави, її державних органів та населення, а також шляхом публічних закликів до агресивної війни, зміни меж території України та її державного кордону, необхідності захисту Російської Федерації та російськомовної частини населення на території України шляхом систематичного нав'язування населенню наративів щодо: 1) громадянської війни в Україні: про те, що ЗСУ вбивають мирних громадян, про дискримінацію та геноцид жителів Донецької та Луганської областей, вбивства та знущання над тими, хто симпатизує Росії тощо; 2) України як «недодержави»: про нелегітимність, некомпетентність, корумпованість владних структур, небезпечність життя в Україні, розпад економіки, розчарування населення у владі тощо; 3) русофобії, антиросійської позиції представників влади та радикальної частини населення: про те, що владні структури України

намагаються зашкодити Росії, Україна знищує спільну з Росією історію, напади радикальної частини населення на все, що пов'язане з Росією, активну боротьбу з російськими ЗМІ та соцмережами, антиросійські зміни в освітній системі, Україна атакує Росію по всьому світу, відбуваються напади на релігію – УПЦ МП, відбувається звеличення героїв Західної України тощо; 4) свавілля фашистів та радикалів в Україні, які захопили владу; 5) України як маріонетки Заходу: українські владні структури керуються ззовні колективним Заходом чи США, Західні країни накачують Україну озброєнням, Захід використовує Україну проти Росії, наявність іноземних найманців в зоні АТО тощо.

З метою підготовки до наступного етапу агресивної війни проти України, а саме до повномасштабного вторгнення на територію України із застосуванням ЗС РФ та інших збройних формувань РФ, військово-політичне керівництво РФ продовжило залучати до виконання загального злочинного плану представників засобів масової інформації, відомих осіб з числа теле- та радіоведучих, музикантів, співаків, акторів, артистів, представників релігійних організацій тощо, які мають вплив на суспільну думку та використовувати їх для формування суспільної підтримки розв'язування та ведення агресивної війни з боку населення Російської Федерації, формування відношення до війни проти України та анексії території України як справедливої та необхідної для забезпечення безпеки Російської Федерації, її населення та російськомовної частини населення України, формування прихильного ставлення частини населення України до Російської Федерації тощо.

З метою посилення ідеологічно-пропагандистського впливу на населення, політичним керівництвом РФ постійно збільшувалось фінансування діяльності державних та підконтрольних ЗМІ, посилювалась цензура незалежних ЗМІ.

Одночасно з цим, у підконтрольних ЗМІ, за узгодженням із представниками політичного керівництва РФ, постійно підвищувалась частота згадування України (у середньому третина інформації у новинах таких ЗМІ була присвячена Україні), зазначена інформація була переважно негативною (співвідношення негативних новин до позитивних та нейтральних – 10 до 1), спрямованою на делегітимізацію української армії та державної влади, приниження та висміювання України та українців, створення думки про: панування в Україні диктату радикально налаштованої меншості, що сіє хаос та переслідує російськомовних; наявність загрози для РФ та її населення з боку України; використання України країнами Заходу для знищення РФ; про наявність у РФ великої кількості зовнішніх ворогів, які намагаються знищити РФ та заволодіти її ресурсами тощо. За допомогою таких наративів представники ЗМІ формували у населення переконання про необхідність силового впливу на Україну із застосуванням збройних сил та необхідність захисту російськомовної частини населення України.

Така інформаційно-пропагандистська підтримка була необхідним обов'язковим засобом для усунення перешкод в реалізації військово-політичним керівництвом РФ свого злочинного плану щодо розв'язування та ведення

агресивної війни проти України, без якого неможливо досягнути поставлених злочинних цілей.

Спостерігаючи масштабну світову підтримку України та засудження лідерами і політичними діячами світових держав, а також відомими, у тому числі, на весь світ науковцями, акторами, співаками, музикантами, спортсменами, письменниками, інфлюенсерами, ведучими, бізнесменами та іншими публічними особами, агресії Російської Федерації стосовно України, представники владами та ЗС РФ, серед яких начальник Генерального штабу ЗС РФ Герасимов В.В., Міністр оборони РФ Шойгу С.К., директор Федеральної служби військ Національної гвардії Російської Федерації - головнокомандувач військами Національної гвардії Російської Федерації Золотов В.В. та інші, посилили залучення до своєї злочинної діяльності публічних осіб, релігійних діячів та інших представників культурного осередку Російської Федерації, на яких покладался обов'язок підтримати дії керівництва РФ, виправдати їх, створити у громадян Росії та інших країн хибне уявлення про дійсний стан справ та переконати їх у законності дій керівництва РФ, а також, що це вимушений захід, направлений на захист росіян та мешканців тимчасово окупованих територій України.

Наслідками сприяння з боку культурних і релігійних діячів РФ збройній агресії РФ стосовно України стало широкомасштабне збройне вторгнення РФ в Україну, яке очікувано призвело до загибелі людей та інших тяжких наслідків у виді тимчасової окупації РФ території України та знищення будівель, майна та інфраструктури, чим завдано значну матеріальну шкоду.

Наведені вище факти розв'язання та ведення РФ агресивної війни проти України, окупації частини її території, здійснення підривної діяльності, в тому числі шляхом вторгнення підрозділів ЗС РФ на територію України, захоплення державних установ, організацій та військових частин, банківських установ, підприємств транспорту та іншої критичної інфраструктури, окупації частини території України з 24 лютого 2014 року широко висвітлювалися більшістю засобів масової інформації України та іноземних держав, у зв'язку з чим були достовірно відомі Пономарьову Георгію Васильовичу.

Правовий статус Російської православної церкви як юридичної особи закріплено в Цивільному статуті Російської православної церкви, схваленого Священним Синодом 31.01.1991, затвердженого Патріархом Московським і всієї Русі 24.02.1991, зареєстрованого Міністерством юстиції РФ 31.01.1991, зі змінами та доповненнями, внесеними ухвалою Священного Синоду Російської Православної Церкви від 06.10.1998, зареєстрованими у Міністерстві юстиції Російської Федерації 20.11.1998 (Цивільний статут).

У відповідності до п. п. 1, 2, 3 Цивільного статуту Російська православна церква (Московський Патріархат, РПЦ) – самокерована (автокефальна) централізована православна релігійна організація, що об'єднує релігійні організації РПЦ, з метою спільного здійснення права на свободу сповідання та поширення православної християнської віри, а також піклування про релігійно-

моральну освіту суспільства, яку визнають інші автокефальні православні церкви.

РПЦ є юридичною особою і має права та обов'язки відповідно до законодавства Російської Федерації, з дотриманням канонічних правил та внутрішніх установлень РПЦ.

На території інших держав РПЦ діє відповідно до законодавства цих держав.

Своє управління та регулювання внутрішньоцерковної діяльності РПЦ здійснює на основі Канонічного Статуту про управління РПЦ.

Статут релігійної організації РПЦ (Канонічний статут), прийнятий на Архієрейському Соборі (орган управління РПЦ) у 2000 році із внесенням подальших поправок у 2008, 2011, 2013, 2017 роках (далі – Статут).

Згідно п. 3 глави I Статуту юрисдикція РПЦ розповсюджуються на осіб православного сповідання, які проживають на канонічній території РПЦ: в Російській Федерації, Україні, Республіці Білорусь, Республіці Молдова, Азербайджанській Республіці, Республіці Казахстан, Китайській Народній Республіці, Киргизькій Республіці, Латвійській Республіці, Литовській Республіці, Республіці Таджикистан, Туркменістані, Республіці Узбекистан, Естонській Республіці, Японії, а також на православних, що добровільно входять до неї, які проживають в інших країнах.

Органами управління РПЦ є «Помісний собор», «Архієрейський Собор», «Священний Синод» очолює «Патріарх Московський і всієї Русі» (п. 6 глави II, п. 7 глави III, п. 1 глави V Статуту).

Відповідно до п. п. 1, 4, 6 глави IV Статуту Предстоятель Російської православної церкви носить титул: «Святійший Патріарх Московський і всієї Русі» (Патріарх). Патріарх має піклування про внутрішній і зовнішній добробут РПЦ і керує нею спільно зі Священним Синодом, будучи його головою. Патріарх разом зі Священним Синодом скликає Архієрейські Собори, у виняткових випадках - Помісні Собори, і головує на них.

Відповідно до глави п. 1 глави V Статуту РПЦ від 2000 року, Священний Синод, очолюваний Патріархом Московським і всієї Русі є органом управління РПЦ в період між Архієрейськими Соборами.

Пунктом 2 глави V Статуту РПЦ визначено, що Священий Синод відповідальний перед Архієрейським Собором і через Патріархом Московським і всієї Русі надає йому звіт про свою діяльність у міжсоборний період.

Згідно п. 3 глави V Статуту РПЦ, Священий Синод складається з голови - Патріарха Московського і всієї Русі, дев'яти постійних та п'яти тимчасових членів – єпархіальних архієреїв.

Пунктом 4 глави V Статуту РПЦ визначено, що постійними членами Священого Синоду є: по кафедрі - митрополит Київський і всієї України, митрополит Санкт-Петербурзький та Ладожський, митрополит Крутицький та Коломенський, митрополит Мінський та Слуцький, Патріарший Екзарх всієї Білорусі, митрополит Кишенівський та всієї Молдови, митрополит Астанайський і Казахстанський, голова Митрополичого округу в Республіці

Казахстан, митрополит Ташкентський та Узбекистанський, голова Середньоазійського митрополичого округу; за посадою - голова Відділу зовнішніх церковних зв'язків та керуючий справами Московської Патріархії.

Відповідно до п. 25 Статуту РПЦ, до обов'язків Священного Синоду належить: 1) піклування про неушкоджене зберігання та тлумачення православної віри, норм християнської моральності та благочестя; 2) служіння внутрішньої єдності Російської Православної Церкви; 3) підтримка єдності з іншими Православними Церквами; 4) організація внутрішньої та зовнішньої діяльності Церкви та вирішення питань загальноцерковного значення, що виникають у зв'язку з цим; 5) тлумачення канонічних постанов та вирішення труднощів, пов'язаних з їх застосуванням; 6) регулювання богослужбових питань; 7) видання дисциплінарних постанов, що стосуються кліру, чернечих та церковних працівників; 8) оцінка найважливіших подій у сфері міжцерковних, міжконфесійних та міжрелігійних відносин; 9) підтримка міжконфесійних та міжрелігійних зв'язків як на канонічній території Московського Патріархату, так і за його межами; 10) координація дій усієї повноти Російської Православної Церкви у її зусиллях щодо досягнення миру та справедливості; висловлення пастирської стурбованості суспільними проблемами; 11) звернення зі спеціальними посланнями до всіх дітей Руської Православної Церкви; 12) підтримання належних відносин між Церквою та державою відповідно до цього Статуту та чинного законодавства; 13) схвалення статутів Самоврядних Церков, Екзархатів та Митрополичих округів; 14) прийняття цивільних статутів Російської Православної Церкви та її канонічних підрозділів, а також внесення до них змін та доповнень; 15) розгляд журналів Синодів Екзархатів, Митрополичих округів; 16) вирішення питань, пов'язаних із заснуванням чи скасуванням підзвітних Священному Синоду канонічних підрозділів Російської Православної Церкви з подальшим затвердженням на Архієрейському Соборі; 17) встановлення порядку володіння, користування та розпорядження будівлями та майном Російської Православної Церкви; 18) затвердження ухвал вищого загальноцерковного суду у випадках, передбачених Положенням про церковний суд; 19) канонізація місцевошанованих святих та винесення питання про їхнє загальноцерковне прославлення на розгляд Архієрейського Собору.

Згідно п. 26 Статуту РПЦ, Священий Синод: обирає, призначає, у виняткових випадках переміщає архієреїв та звільняє їх на спокій; викликає архієреїв для присутності у Священному Синоді; у разі потреби, за поданням Патріарха Московського і всієї Русі, розглядає звіти архієреїв про стан епархій і виносить за ними постанови; інспектує через своїх членів діяльність архієреїв щоразу, коли вважатиме це за потрібне; визначає утримання архієреєв.

Пунктом 10 Статуту РПЦ визначено, що засідання Священного Синоду скликаються Патріархом Московським і всієї Русі. У разі смерті Патріарха не пізніше ніж на третій день Патріарший Намісник — митрополит Крутицький і Коломенський — скликає засідання Священного Синоду для обрання Місцєблюстителя.

Згідно п. 12 Статуту РПЦ, Священний Синод працює на підставі порядку денного, який подається головою та схвалюється Священним Синодом на початку першого засідання. Запитання, які потребують попереднього вивчення, голова завчасно направляє членам Священного Синоду. Члени Священного Синоду можуть вносити пропозиції щодо порядку денного та порушувати питання з попереднім повідомленням про це голові.

Пунктом 13 Статуту РПЦ визначено, що голова керує засіданнями відповідно до ухваленого регламенту.

Відповідно до п.п. 16-18 Статуту РПЦ, справи у Священному Синоді вирішуються спільною згодою всіх членів, що беруть участь у засіданні, або більшістю голосів. За рівності голосів вирішальне значення має голос голови. Ніхто з присутніх у Священному Синоді не може утримуватись від участі у голосуванні. Кожен із членів Священного Синоду у разі незгоди з прийнятим рішенням може подати окрему думку, яку має заявити на тому ж засіданні з викладом своїх підстав та подати у письмовій формі не пізніше трьох днів з дня засідання.

На засіданні Священного Синоду РПЦ, який проходив в Патріаршій та Синодальній резиденції в Даниловому монастирі по вул. Данилівський Вал, 22, м. Москви, Російської Федерації під головуванням Гундяєва В.М., за участі постійних членів: Судакова Анатолія Володимировича - голови Санкт-Петербурзької митрополії митрополита Санкт-Петербурзького та Ладозького Варсонофія (далі за текстом – Судаков А.В.); Пономарьова Георгія Васильовича – керуючого Коломницькою єпархією, патріаршого намісника Московської митрополії митрополита Крутицького та Коломенського Павла (далі за текстом – Пономарьов Г.В.); Тупека Віталія Івановича – голови Білоруської православної церкви, патріаршого екзарха всієї Білорусі Веніаміна (далі за текстом – Тупеко В.І.); Кантаряна Миколи Васильовича – предстоятеля Православної церкви Молдови, митрополита Кишинівського та всієї Молдови Володимира (далі за текстом – Кантарян М.В.); Могильова Олександра Геннадійовича – голови Митрополичного округу в Республіці Казахстан, митрополита Астанайського та Казахстанського Олександра (далі за текстом – Могильов О.Г.); Морара Віктора Олександровича – голови Середньоазіатського митрополичного округу, митрополита Ташкентського та Узбекистанського Вікентія (далі за текстом – Морар В.О.); Севрюка Антона Юрійовича – голови відділу зовнішніх церковних зв'язків РПЦ митрополита Антонія (далі за текстом – Севрюк А.Ю.); Порубая Петра Миколайовича – керуючого справами Московської Патріархії митрополита Діонісія (далі за текстом – Порубай П.М.), 07.06.2022, більш точний час під час досудового розслідування не встановлено, ухвалено рішення про утворення на території Автономної республіки Крим митрополії у складі Джанкойської, Симферопольської та Феодосійської єпархій РПЦ, а також призначення її керівником митрополита Лазара (Швеця Ростислава Пилиповича).

Вказане рішення Священного Синоду РПЦ опубліковане в журналі № 59 за посиланням <http://www.patriarchia.ru/db/text/5934527.html> та має наступний

зміст: «...враховуючи практичну неможливість регулярного сполучення цих єпархій з Київською митрополією, – прийняти Джанкойську, Сімферопольську та Феодосійську єпархії у безпосереднє канонічне та адміністративне підпорядкування Патріарху Московському та всієї Русі та Священному Синоду Російської Православної Церкви. Утворити на території Республіки Крим та міста Севастополя Кримську митрополію у складі Джанкойської, Сімферопольської та Феодосійської єпархій. Главою Кримської митрополії призначити Преосвященного митрополита Сімферопольського та Кримського Лазаря.».

Крім того, 13.10.2022, більш точний час під час досудового розслідування не встановлено, в Патріаршій та Синодальній резиденції в Даниловому монастирі по вул. Данилівський Вал, 22, м. Москви, Російської Федерації, за невстановлених обставин, під головуванням Гундяєва В.М., за участі постійних членів: Судакова А.В., Пономарьова Г.В., Тупека В.І., Кантаряна М.В., Могильова О.Г., Морара В.О., Севрюка А.Ю., Порубая П.М. проведено засідання Священного Синоду РПЦ, на якому ухвалено рішення про прийняття у безпосереднє канонічне та адміністративне підпорядкування Патріарху Московському та Священному Синоду РПЦ Ровеньківську єпархію УПЦ.

Вказане рішення Священного Синоду РПЦ опубліковане в журналі № 95 за посиланням <http://www.patriarchia.ru/db/text/5966901.html> та має наступний зміст: «...враховуючи необхідність збереження діючого канонічного та адміністративного зв'язку з центральною церковною владою для благополучного здійснення церковної влади в Ровеньківській єпархії, враховуючи практичну неможливість регулярного сполучення цієї єпархії з Київською митрополією, прийняти Ровеньківською єпархією в безпосереднє канонічне та адміністративне підпорядкування Патріарху Московському та Священному Синоду Російської Православної Церкви.».

Також, 16.05.2023, більш точний час під час досудового розслідування не встановлено, в Патріаршій та Синодальній резиденції в Даниловому монастирі по вул. Данилівський Вал, 22, м. Москви, Російської Федерації, за невстановлених обставин, під головуванням Гундяєва В.М., за участі постійних членів: Судакова А.В., Пономарьова Г.В., Тупека В.І., Кантаряна М.В., Могильова О.Г., Морара В.О., Севрюка А.Ю., Порубая П.М. проведено засідання Священного Синоду РПЦ, на якому ухвалено рішення про прийняття Бердянської єпархії УПЦ у безпосереднє канонічне та адміністративне підпорядкування Патріарху Московському та всієї Русі та Священному Синоду РПЦ з подальшим винесенням цього рішення на розгляд архієрейського собору церкви та доручення керівництва «Бердянською єпархією РПЦ» архієрею РПЦ єпископу Луці (громадянин рф Вовчков Андрій Євгенович).

Вказане рішення Священного Синоду РПЦ опубліковане в журналі № 30 за посиланням <http://www.patriarchia.ru/db/text/6027150.html> та має наступний зміст: «У зв'язку з фактичним залишенням Преосвященним митрополитом Бердянським та Приморським Єфремом своєї кафедри та відсутністю можливості для безперешкодного врегулювання стану Бердянської єпархії

Синодом Української Православної Церкви, у відповідь на звернення духовенства Бердянської єпархії постановили прийняти Бердянську єпархію в безпосереднє канонічне та адміністративне підпорядкування Патріарха Московського та усієї Русі та Священному Синоду Російської Православної Церкви з наступним винесенням цього рішення на розгляд Архієрейського Собору. Преосвященним Бронницьким, вікарієм Святійшого Патріарха Московського і всієї Русі, бути єпископу Іскітимському та Черепанівському Луці зі звільненням його від управління Іскітимською єпархією, висловленням подяки за понесені праці та дорученням йому управління Бердянською єпархією».

У подальшому, 27.12.2023, більш точний час під час досудового розслідування не встановлено, в Патріаршій та Синодальній резиденції в Даниловому монастирі по вул. Данилівський Вал, 22, м. Москви, Російської Федерації, за невстановлених обставин, під головуванням Гундяєва В.М., за участі постійних членів: Судакова А.В., Пономарьова Г.В., Тупека В.І., Кантаряна М.В., Могильова О.Г., Морара В.О., Севрюка А.Ю., Порубая П.М. проведено засідання Священного Синоду РПЦ, на якому ухвалено рішення виокремлення зі складу Херсонської єпархії УПЦ парафій на території Олешківського, Каланчакського, Скадовського, Голопристанського, Чаплинського районів та їх об'єднання в «Скадовську єпархію РПЦ», а також доручення керівництва «Скадовською єпархією РПЦ» керуючому Джанкойською єпархією єпископу Олексію (Овсяннікову Олександровичу).

Вказане рішення Священного Синоду РПЦ опубліковане в журналі № 120 за посиланням <http://www.patriarchia.ru/db/text/6087932.html> та має наступний зміст: «... утворити в адміністративних кордонах лівобережних районів Херсонської області: Олешківського, Голопристанського, Каланчакського, Скадовського, Чаплинського – Скадовську єпархію з кафедральним центром в місті Скадовськ, виділивши її зі складу Херсонської єпархії. Доручити тимчасове управління Скадовською єпархією Преосвященному єпископу Джанкойському та Раздольненському Олексію.».

Зважаючи на викладене, постійний член Священного Синоду РПЦ Пономарьов Г.В., усвідомлюючи явну злочинність власних дій та передбачаючи можливість настання тяжких наслідків, діючи за попередньою змовою групою осіб з Гундяєвим В.М. (якому в окремому провадженні повідомлено про підозру), Судаковим А.В., Тупекою В.І., Кантаряном М.В., Могильовим О.Г.; Морарем В.О., Севрюком А.Ю., Порубаєм П.М. з метою пособництва вищому військово-політичному керівництву РФ та ЗС РФ, забезпечив прийняття відповідних управлінських рішень щодо безпосереднього канонічного та адміністративного підпорядкування єпархій Української Православної Церкви, з метою здійснення інформаційно-пропагандистського впливу на вірян на тимчасово окупованій території України, виправдання окупації частини території України, тим самим усунув перешкоди та надав засоби на вчинення умисних дій, направлених на зміну меж території та державного кордону України на порушення порядку, встановленого Конституцією України, які призвели до

інших тяжких наслідків у вигляді порушення державного суверенітету, територіальної цілісності та недоторканості України.

Таким чином, Пономарьов Георгій Васильович, 19.02.1952 року народження, обґрунтовано підозрюється у пособництві у вчиненні умисних дій з метою зміни меж території та державного кордону України на порушення порядку, встановленого Конституцією України, за попередньою змовою групою осіб, які призвели до настання інших тяжких наслідків, тобто у вчиненні кримінального правопорушення, передбаченого частиною 5 статті 27 частиною 3 статті 110 Кримінального кодексу України.

Старший слідчий в ОВС 2 відділу
3 управління досудового розслідування
Головного слідчого управління
Служби безпеки України
майор юстиції

Антон Андрійович СТЕПАНОВ

ПОГОДЖЕНО

Прокурор групи прокурорів у кримінальному
провадженні № 4202200000000388 –
прокурор першого відділу процесуального
керівництва управління процесуального
керівництва у кримінальних провадженнях
слідчих територіального управління
Державного бюро розслідувань
Запорізької обласної прокуратури

Дмитрович КОЛОДЯЖНИЙ

Підозрюваному Пономарьову Г.В. роз'яснено, що відповідно до положень ст. 42 Кримінального процесуального кодексу України він має право:

1) знати, у вчиненні якого кримінального правопорушення його підозрюють;

2) бути чітко і своєчасно повідомленим про свої права, передбачені Кримінальним процесуальним кодексом України, а також отримати їх роз'яснення;

3) на першу вимогу мати захисника і побачення з ним до першого допиту з дотриманням умов, що забезпечують конфіденційність спілкування, а також після першого допиту – мати такі побачення без обмеження їх кількості й тривалості; на участь захисника у проведенні допиту та інших процесуальних дій; на відмову від захисника в будь-який момент кримінального провадження; на отримання правової допомоги захисника за рахунок держави у випадках,

передбачених Кримінальним процесуальним кодексом України та/або законом, що регулює надання безоплатної правової допомоги, в тому числі у зв'язку з відсутністю коштів на її оплату;

4) не говорити нічого з приводу підозри проти нього або у будь-який момент відмовитися відповідати на запитання;

5) давати пояснення, показання з приводу підозри чи в будь-який момент відмовитися їх давати;

6) вимагати перевірки обґрунтованості затримання;

7) у разі затримання або застосування запобіжного заходу у вигляді тримання під вартою – негайне повідомлення членів сім'ї, близьких родичів чи інших осіб про затримання і місце свого перебування згідно з положеннями статті 213 Кримінального процесуального кодексу України;

8) збирати і подавати слідчому, прокурору, слідчому судді докази;

9) брати участь у проведенні процесуальних дій;

10) під час проведення процесуальних дій ставити запитання, подавати свої зауваження та заперечення щодо порядку проведення дій, які заносяться до протоколу;

11) застосовувати з додержанням вимог Кримінального процесуального кодексу України технічні засоби при проведенні процесуальних дій, в яких він бере участь. Слідчий, прокурор, слідчий суддя, суд мають право заборонити застосування технічних засобів при проведенні окремої процесуальної дії чи на певній стадії кримінального провадження з метою нерозголошення відомостей, які містять таємницю, що охороняється законом, чи стосуються інтимного життя особи, про що виноситься (постановляється) вмотивована постанова (ухвала);

12) заявляти клопотання про проведення процесуальних дій, про забезпечення безпеки щодо себе, членів своєї сім'ї, близьких родичів, майна, житла тощо;

13) заявляти відводи;

14) ознайомлюватися з матеріалами досудового розслідування в порядку, передбаченому статтею 221 Кримінального процесуального кодексу України, та вимагати відкриття матеріалів, згідно зі статтею 290 Кримінального процесуального кодексу України;

15) одержувати копії процесуальних документів та письмові повідомлення;

16) оскаржувати рішення, дії та бездіяльність слідчого, прокурора, слідчого судді в порядку, передбаченому Кримінальним процесуальним кодексом України;

17) вимагати відшкодування шкоди, завданої незаконними рішеннями, діями чи бездіяльністю органу, що здійснює оперативно-розшукову діяльність, досудове розслідування, прокуратури або суду, в порядку, визначеному законом, а також відновлення репутації, якщо підозра не підтвердилася;

18) користуватись рідною мовою, отримувати копії процесуальних документів рідною або іншою мовою, якою він володіє, та в разі необхідності користуватися послугами перекладача за рахунок держави.

Підозрюваний, який є іноземцем і тримається під вартою, має право на зустрічі з представником дипломатичної чи консульської установи своєї держави, яку йому зобов'язана забезпечити адміністрація місця ув'язнення.

Підозрюваний зобов'язаний:

1) прибути за викликом до слідчого, прокурора, слідчого судді, суду, а в разі неможливості прибути за викликом у призначений строк – заздалегідь повідомити про це зазначених осіб;

2) виконувати обов'язки, покладені на нього рішенням про застосування заходів забезпечення кримінального провадження;

3) підкорятися законним вимогам та розпорядженням слідчого, прокурора, слідчого судді, суду;

4) надавати достовірну інформацію представнику персоналу органу пробачії, необхідну для підготовки досудової доповіді.

**Старший слідчий в ОВС 2 відділу
3 управління досудового розслідування
Головного слідчого управління
Служби безпеки України
майор юстиції**

Антон СТЕПАНОВ

«16» листопада 2024 року

Про підозру мені повідомлено, повідомлення про підозру та пам'ятка про процесуальні права та обов'язки вручені, права підозрюваного оголошені та роз'яснені.

«___» год. «___» хвилин «___» _____ 2024 року.

Підозрюваний: _____
(підпис, ініціали, прізвище)

Захисник підозрюваного: _____
(підпис, ініціали, прізвище)

Підозрюваний зобов'язаний:

- 1) прибути за викликом до слідчого, прокурора, слідчого судді, суду, а в разі неможливості прибути за викликом у призначений строк – заздалегідь повідомити про це зазначених осіб;
- 2) виконувати обов'язки, покладені на нього рішенням про застосування заходів забезпечення кримінального провадження;
- 3) підкорятися законним вимогам та розпорядженням слідчого, прокурора, слідчого судді, суду;
- 4) надавати достовірну інформацію представнику персоналу органу пробачії, необхідну для підготовки досудової доповіді.

**Старший слідчий в ОВС 2 відділу
3 управління досудового розслідування
Головного слідчого управління
Служби безпеки України
майор юстиції**

Антон СТЕПАНОВ

«26» листопада 2024 року

Про підозру мені повідомлено, повідомлення про підозру та пам'ятка про процесуальні права та обов'язки вручені, права підозрюваного оголошені та роз'яснені.

«___» год. «___» хвилин «___» _____ 2024 року.

Підозрюваний: _____
(підпис, ініціали, прізвище)

Захисник підозрюваного: _____
(підпис, ініціали, прізвище)